

Libor Čapla

Tradiční lidové pojetí s jazzovými a etnickými prvky

(Stereo & video – 2003)

Na svém druhém albu Polajko! Pokračuje skupina Marcipán v adaptacích lidových skladeb stejně jako na debutu Kolik cukru, tolik mandlí. Podstatná část (13 z 19 písní) nového repertoáru opět čerpá ze Sušilovy sbírky Moravských národních písní. Dvě písně jsou z pera Jana Poláčka, z jeho sbírky Slovácké písničky. Skladba Rasasa je pak od Vladimíra Úlehly. Vedoucí souboru Jiří Hodina svou hrou na housle a zpěvem udržuje tradiční lidové pojetí. Kvintet tvořený dále klavíristkou Martinou Příbylovou, kytaristou Ondřejem Škochem, saxofonistou, klarinetistou a flétnistou Štěpánem Škochem a kontrabasistou Tadeášem Mesanym protentokrát, snad i díky Hodinovým zkušenostem s vedením gregoriánského souboru, více využívá hlasového potenciálu všech jmenovaných. Právě v jejich citlivých kombinacích jsou skryty mnohé přednosti tohoto alba. Hudba samotná je dobarvena perkusemi Jana Linharta a gotickou harfou Hany Blochové, která zde má svůj půlminutový sólový part (Gotická harfa) a podílí se i na doprovodu písní Líška a Šohaj. Pojetí tradiční, u něhož dominují housle, je zde konfrontováno s moderními hudebními přístupy, které zajímavě implantují jazzové a etnické prvky, jejichž zdroje je možné hledat i v jiných hudebních projektech jednotlivých muzikantů (Chinaski, Manon 15, Šum svist...). Exemplárním příkladem je skladba Babka, jejíž dvě verze naplňují obě zmíněné koncepce a odhalují široké pole interpretačních možností Marcipánu. Ve prospěch kombinace obou hovoří provedení již zmíněné písně Šohaj, v níž se nad jemným podkladem kontrabasu a kytarových beglajtů klene zpěv Jiřího Hodiny, dobarvený zpěvem Martiny Příbylové. Emotivní saxofon pak mezi slokami dodává srdce jímající lazuru. Vysoko nasazenou laťku se Marcipánu daří držet nejen v lyricky laděných skladbách, dech jim nedochází ani v těch svižných (Bažantnice, Šaratské pole).

Marcipán: „Polajko!“ Supraphon 2003, produkce Jiří Hodina a Pavel Víšek.